

Stuttsøga
2. pláss í stuttsøgukappingini
á Glasi 2019

VEGUR TEIRRA VÓNLEYSU

høvundur:

ALVI JESPERSEN

Í tætta og slavna pollamjørkanum fari eg gangandi inn í óvissuna. Ljósið viknar stöðugt. Trygga og heimliga gøtan, ið eg kenni so væl, er um at kámost burtur. Eg megni ikki at berjast móti, hóast vitið ávarar meg. Eg verði drigin inn í ótryggleikan, og at enda hvørvi eg í mjørkanum burtur.

Ljóð hoyrist fyri framman. Longur eg gangi, týðiligari gerast klokkusløgini, og ein reyð kirkja hómast í mjørkanum. Lúkurnar á torninum standa víðopnar, og inni í hválvinum sæst ein lítil maður við kúlu á bakinum. Bráðliga tagnar ljóðið, og maðurin letur lúkurnar aftur. Eitt fylgi kemur gangandi út úr kirkjuni.

Stevfast fer fylgið oman eftir vegnum, og vælkendi saltsmakkurin gerst alsamt sterkari. Svangi pollamjørkin er horvin, og í hvøssum mótvindi nærkast vit mөлheyggjunum. Hesir óstøðugu heygjar hava havt stórheitstíð sína og veita ikki longur skjól. Niðri á sandinum steðgar fylgið og starir út á vágna, har ein trímastrað skonnart liggur. Í smáum árabátum verða vit flutt umborð, akkerið verður drigið, og vita fara spakuliga rekandi avstað.

“Royndin Fría” leggur at fleiri ókendum støðum, og fólk streyma umborð. Øll verða biðin um at vísa gyldugt samleikaprógv. Eg standi bilsin og hyggi at, meðan eitt umboð fyri “Royndina” bjóðar fólkunum vælkomnum. Tey handa honum prógvini, og hann granskar tey gjølla. Tá hann er nøgdur, tekur hann ein pensil og strikar alt á próvnum. Eg vænti, at fólkinu koma við nøkrum atfinningum, men tey eru tigandi. Tað tykist mær, at tey ikki ynskja at fáa tey aftur í nýtiligum standi. Við fullsetum skipi setur óndi Ahab kós móti sólini. “Eg slái teg, um tú háðar meg.”

Eg havi kahútt saman við sera gátuførum manni. Hann er í einum dýrum, ljósum búna. Olja er smurd á høvur hansara, hon hevur ein ra-

man lukt, sum fær sjóverkin at mennast. Hárið er klipt stutt, og hansara sandalur liggja á dúrkinum. Hetta man vera tann nógv umhildni læknin “Sinuhe.” Spurningar, ið krevja svar, troka seg fram. Eg havi bestan hugin at vekja hann, men tá ið eg síggi brævið, ið er vætað í tárur, veit eg, at best man vera at geva honum frið. Komin út úr kahúttini hoyri eg buldur niðarlaga í skipinum. Eg fari klívandi niður ígjøgnum ein leytara, ið tykist ongan enda at fáa, og á botni hómi eg eina einsamalla hurð fyrri framman.

Ein skelkandi rødd mætir mær í somu løtu, eg stígi um gáttina. “Hvat í heitasta billar tú tær inn at koma her og stjala eldin?” skrálar ein maður eftir mær. Kolið hevur sótað andlitið til, so hann er ikki tespiligur á at líta. Á einum stabba situr Faust, og aftanfyrri hann síggi eg menn, teir fódra ovurstórum maskinum. Eldurin logar og dampurin fyllir rúmið. Eg skundi mær at rýma upp gjøgnum leytaran.

Á einum av teimum lægru dekkunum renni eg meg beint í tveir menn, ið liggja og berjast oman á einum steini. Teir varnast meg, og ein lítil, tjúkkur maður í svartari kápu sigur: “Eg vraki ta gomlu læruna.” Luther reisist og setir húgvuna aftur á høvdið. “Men eg var fyrstur, tú kann lesa tað á steininum,” svarar Haraldur Blátonn. Skelkaður fari eg frá teimum og mæti Galileo á gongini. Hann er í ringum lag, tí manningin hevur stavað eftirnavnið hjá honum skeivt.

Komin upp aftur á bátadekkið lýsir login frá petrolíumslampunum bjart í kvøldarmyrkrinum. Spakuliga gangandi eftir dekkinum síggi eg ein mann, ið stendur og blakar okkurt fyrri borð. Hann tekur eitt skrin fyrri og annað eftir, og tveitir tað út av stokkinum. Skrinini eru full av gimsteinum og gulli. “Hesin jarðiski gersemurin kann ikki veita mær ta gleði, ið heimurin hevur tikið frá mær,” sigur Edmond Dantes við tárur í eygunum, meðan hann kínir baksíðuni av lummaurinum hjá sær, hon ímyndar eina kvinnu.

Bráðliga tekur hann til rýmingar, tí hann varnast, at teir, hann flýggjar undan, hava funnið hann. “Steðga!” rópar D’Artagnan. Í stundini koma fyra ungir menn rennandi. Teir eru allir vápnaðir við svørðum. “Hvar er hann?” spyr leiðarin. “Frammi við stevnið,” rópar Aramis. Tá tøgnin hevur lagt seg, hómi eg tónleik. Einsamallur fari eg gangandi eftir tí myrka dekkinum.

Tónarnir gerast framhaldandi týðiligari, sum eg nærkist lastini. Eg hyggi niður í lastina og síggi eina fjøld av fólki standa sum sild í tunnu. Tann ungi Tom Lehrer og Werner von Braun sita við eitt klaver og undirhalda fjøldini. Meðan láturin hoyrist, rísur lívgevandi morgunsólin. Á luftini síggjast øll handa sløg av raketum, gomul V1 missil og amerikanskar Saturn V rakettir.

“Land í eygsjón,” rópa Magellan og Columbus í kór og hálsfevnast. Fjøldin streymar upp úr lastini, tá ið hesi gleðiboð verða søgd. Øll skunda sær fram at lúnningini, tey gráta av gleði. “Umsíðir sleppa vit heim,” sigur tann burturvilsti sonurin, ið stendur undir liðini á mær, tár koma til sjóndar á kjálkanum á honum.

Plátuspælarin sigur eitt bráðligt ljóð, og plátan gevst at mala. Eg lati eyguni upp og síggi upp undir loftið í kamarinum hjá mær. Tungur í huga reisi eg meg og fari yvir móti vindeyganum. Larmurin uttanfyri fær meg onkursvegna at vóna, at eg framvegis eri umborð á “Royndini,” men hetta verður avsannað í somu løtu, eg hyggi út og síggi grannan í ferð við at sláa grasið.

Dagurin líður, men dreymurin fylgir mær allastaðni. “Hatta var einans ein dreymur,” hugsu eg Heilin byrjar at møðast, og spakuliga birtist tankin, at eg eri sokkin inn í ein annan dreym. Fólkin rundan um meg sýnast ókend, eg kenni tey ikki aftur. Tey tykjast sovnaði í einum heilt øðrvísi dreymi, einum dreymi, har hvørki sólin ella havið hava vald á

“Vegur teirra vónleysu”

teimum, men heldur myrkrið. Tey stara inn í ein tamarhaldsleysan dvala, ið er stýrdur av kotum og tølum. “Vaknið, vit eru har skjótt!” skríggi eg, men tey hyggja at mær við undrandi eygum.

Kvøldið nærkast, og eg siti einsamallur á kamarinum. Knappliga hoyrist kirkjuklokkan. Eg hyggi at urinum og sanni, at hatta má vera eitt mistak. Klokkan heldur fram at ringja, so eg fari uppá at spyrja foreldur míni: “Hoyra tit eisini klokkurnar?” “Hvørjar?” svara tey undrandi. Eg lati vindeygað upp og hoyri tær týðiligari, men tey hoyra einki. Tá klokkan hevur ringt í meir enn ein tíma, lati eg meg í skógvarnar og fari út at kanna málið.

Í sirminum standi eg uttan fyri kirkjuna, tá ið klokkan bráðliga gevst at ringja. Dagsljósið kámast meir og meir, men enn er sólin ikki farin um sýn. Eyguni leita út á hav, og har á vágni liggur skonnartin. Gleðin er stór, og tó at heilin ávarar meg, má tað tryggja og heimliga víkja. Eg fari til gongu og hvørvi í mjørkanum burtur.